

Kärlekens stig

Sofie brukar inte vara mörkrädd. Hon har sprungit på Kärlekens stig fler gånger än hon kan minnas, men detta är första gången hon känner olust inför tanken på att vika av från Gamle Dal. ”Var inte löjlig” halvt viskar hon för sig själv innan hon vänder upp.

Granarna susar och kränger i den lätta kvällsbrisen och förmiddagens regn ligger kvar som kristaller på barrtopparna. Vätan gör stigen mörkare än vanligt.

Sofie springer med jämna steg. Andas ut hårt efter första rejäla uppåtlutet. Så här i början av september är konditionen på topp efter sommarens alla rundor, men området runt slussarna är ändå alltid en utmaning.

Hon hinner nästan springa ifrån magklumpen. Hon kommer upp för den sista sega backen, där låren protesterar mot mjölksyran, lungorna ber om syre och det börjar flimra som en testbild framför ögonen.

Då händer det.

Hon hör först ljudet av en kvist som bryts av någonstans i skogskanten. Sedan snabba steg som närmar sig. En grov arm sluts om Sofies hals. Snusfläckiga fingrar tystar hennes mun. Nu händer det alltså, hinner Sofie tänka plötsligt och kallt. I sitt huvud hör hon omgivningens röster, klart och tydligt. *Ska du verkligen ut och springa själv? Och måste du ut i skogen?* Även om ingen någonsin sa det rätt ut var undertexten uppenbar. Om det händer något – *när det händer något* – har Sofie bara sig själv att skylla.

Och nu hade hon alltså rört sig på en skogsstig helt på egen hand och dessutom klädd i tajta trekvartsbyxor och lika åtsmitande löpartröja.

Inte så konstigt då att han stått där högst upp på stigen. Väntat som en jägare på sitt byte. Plockat henne.

Sofie känner sig märkligt utanför sin egen kropp. Som om det hela händer någon annan och hon själv bara sitter på huk bland de kalla droppande grankvistarna och betraktar scenen framför sig. Tittar på mannen och kvinnan. Ser hur han håller en hand över hennes mun medan den andra snabbt letar sig över hennes kropp.

Hon blundar hårt. Vill suddas bort synen av dem båda från sitt inre. Omöjligt.

Sofie värjer sig mot hans stickande skäggstubb. Mot orden som flåsar ur munnen i korta stötar. Försöker tänka bort de sorgkantade naglarna som river i hennes svettfuktiga hud och den bittra smaken av hans fingrar.

Plötsligt knakar det till i skogen bakom dem. Han vänder sig om i en knyckig rörelse och ser en råbock som ilar iväg med uppspärrade ögon.

Sofie reagerar med ryggmärgen. Sjunker snabbt ihop och glider ifrån hans grepp. Med en snabb sidoflyttning är hon på väg mot friheten. Springer snabbt, snabbt med pulsen dunkande i tinningarna. Hon hinner nästan fram till labyrinten av stålräcken som leder ner från stigen.

Men. Där. En grund vattenpöl. Knappt synlig i halvmörkret. På botten; ett tunt lager lera. Fot som glider. Fångas av en hand med snusfläckade fingrar.

Den här gången är greppet hårdare. Styrkan i honom ursinnig. Han går baklänges och halvt släpar henne med sig tillbaka in i skogen. Sofie snyftar till men tystnar av näven som drar in i hennes bakhuvud.

– Håll käften, väser han mellan tunga andetag.

Hans ögon är små och svarta i mörkret. Saliven sprutar ut mellan sammanbitna tänder. Lukten av hans kläder och hår står i stark kontrast till doften av mjuk mossa och granbarr. Sofie försöker att andas genom munnen men ångrar sig snabbt när hon känner smaken av hans fingrar.

Plötsligt tvärstannar mannen. Vrider huvudet mot stigen. Därifrån växer sig avlägsna ljud allt högre.

Två röster. Rytmska andetag. Jämna flås. Steg som landar i den mjuka gyttjan.

Sofie drar efter andan men vågar inte släppa ut luften, rädd för hans vrede. Hon vänder blicken mot ljudet från stigen utan att vrida på nacken.

Två toppluvor skymtar till innan de två män som bär dem också syns på backkrönet. Sofie känner att mannens fasta tag om skalpen hårdnar. Varnar henne.

Hon sväljer snabbt. Tar ett beslut. Drar sedan in ny luft, flera liter som fyller lungorna. Biter tag i fingarna som fångslar hennes mun och släpper ut alla sina krafter i ett utdraget vrål som studsar mellan bergväggarna och krusar ytan på älven långt där nere.

Rappet av kvisten mot munnen får Sofie att snabbt tystna.

Men de två männen har stannat tvärt. Hukar sig, spanar in mot den skumma skogen. Pratar med spända röster till varandra.

Mannen som håller Sofie fången är helt tyst. Han tar ett tag med hela armen om hennes mun så att hon omöjligt kan få ur sig mer ljud. Hon känner slagen från hans hjärta mot sin rygg.

Ta-dam, ta-dam, ta-dam.

Männen på stigen är ett par meter bort nu. Avståndet känns ändå förtvivlat avlägset och Sofie kan bara hoppas att de ska våga trotsa instinkten att sköta sig själva.

Hon mer anar än ser hur en av männen tar ett halvt steg mot skogen. Håller undan en grankvist som skymmer sikten och ropar ett försiktigt ”hallå?”

Det räcker för Sofie. Ur strupen kommer nu ett ursinnigt morrande som sticker ut bland skogens dämpade ljud.

Hon vågar knappt lita på vad hon faktiskt känner sedan. Att mannen släpper taget om hennes mun, vänder om och försvinner in i skogen som en skygg hind på flykt.

Sofie skakar i hela kroppen och klarar knappt att prata när de två joggarna hinner upp till hennes sida. Men det behövs inga förklarande ord. De tröstar och pratar lugnande, som om hon vore ett litet barn. ”Såja, allt kommer att bli bra.”

Just då är det allt Sofie behöver.

Ändå vet hon att från den här dagen är ingenting som förr. Hennes frihet försvann alldeles nyss. Den har hunnit långt in i skogen nu. Bortrövad av en man med snusfläckade fingrar.